

A bűnös büntetése és feloldozása.

„Elég az ilyenek a többség részéről való ilyen megbüntetése: Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, hogy valamiképen a felettébb való bánat meg ne eméssze az illetet. Azért kérek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet. Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felöletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-é? Akinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: Mert jól ismerjük az ő szándékait. (2. Kor. 2, 6—11.)

Midőn Pál apostolt a korinthusiak ígérete be nem tartásával vádolták, fő védekezése az volt, hogy azért nem akart Korinthusba menni, hogy megkímélje őket a szigorú dorgálástól. Az a nagy bűn, ami közöttük történt és ami rossz hírbe keverte az egyházat, méltán megérdemelte volna a legszigorúbb megrovást. Hozzájárult még ehhez, hogy néhányan a keresztény szabadság ürügye alatt védelmükbe is vették a gonosztságot. Pál azt tanácsolta, hogy az illetőn ők maguk hajtsák végre a büntetést, hogy vessék ki a bűnöst közösségükből. Kérte őket, hogy ezen ítéletmondást hajtsák végre. Azonban az apostol számára sokkal fontosabb az, hogy a korinthusiak jogosnak lássák a büntetést, mint az, hogy a bűnös bünhődjék. A korinthusiak engedelmeskedtek és a vérfertőző paráznát kizárták a gyülekezetből. A fentebb idézett versekben helyesli eljárásukat és azt ajánlja nekik, hogy a bűnösnek, akin a büntetést végrehajtották, bocsássanak meg.

A büntetés legfőbb és legtermészetesebb célja a bűnös megjavítása. Midőn ezen célt elérték, Pál azt kívánta, hogy a büntetést szüntessék meg: „elég az ilyenek a többség részéről való ilyen megbüntetése.” (6. v.) A bűnös bünhődjék — de úgy, hogy ez által jobbá és ne rosszabbá legyen. Az apostol tehát nemcsak a gyülekezet tekintélyét, hanem a bűnös nyomorult állapotát is szem előtt tartotta.

Szükséges a büntetés, mert a büntetlenül maradt bűn beszennyezi azt a társaságot, melyhez a bűnös tartozik. „Egy kis kovász megposhasztja az egész tésztát.” Ez a büntetés az apostoli időkben a kiközösítés nevet viselte. Pál egyházfogalma, a világban megvalósuló tiszta társadalom eszméje volt. A világ bűnöseivel szemben nem képviselte szigorúan az elkülönülés eszméjét. (1. Kor. 5, 10.) Isten az embereket az egyházon kívül ítéli meg, az egyháznak pedig a saját körén belül magának kell végrehajtani az ítéletet. (12. 13. v.)

Pál a gyülekezet nevében bocsátott meg; tehát a gyülekezet minden tagja megbocsátott a bűnösnek; sőt azt is mondhatnánk, hogy mivel már minden tag megbocsátott, Pál is azért bocsátott meg.

Szerk.

Látogatásom a régi hazámban.

Azon kiváltságban volt részem, hogy a Divízió megbízásából a Magyar Unió évi leszámoló ülésén részt vehettem. Az üléseken alkalmam volt művünk, jelenlegi állásáról, annak előhaladásáról, valamint a nehézségekről is áttekintést nyerni. A megbeszélések után az Unió bizottságának szíves meghívására elvállaltam a magyar területek meglátogatását, nemcsak azért, hogy a kereszt régi és ifjabb harcosaival beszélgethessek, hanem hogy közvetlenül a jelenlegi misszióproblémákról tudósíthassalak benneteket. Az alatt következő jelentésem szerint ez alkalommal nem egyoldaluan a részemről nyújtott előadásokról volt szó, hanem kölcsönösen áldásthozóan használtuk ki a rendelkezésre álló rövid időt.

Nagy örömmre szolgált, hogy elsősorban soproni testvéreinket látogathattam meg, kik között 1922/23 években dolgozhattam. Eltekintve a testvéreknél és barátainknál tett különböző látogatásaimtól, alkalmam volt nagyszámú hallgatóság előtt misszióelőadást tartanom, melyet másnap délelőtt még a testvérek részére tartott bibliaóra követett.

Következő állomásom Szombathely volt, hol kicsiny gyülekezetünk van. Bár személyesen nem ismertem az ottani testvéreket, mégis igen áldásos órákat töltöttünk, melyeken nemcsak a misszióra vonatkozó, hanem személyes kérdéseket is megbeszélhettünk.

Székesfehérváron Pechtol testvérünk s egy szépszámu gyülekezet várt már. Sokévi távollétem után bizony kissé bizonytalanul ment a magyarnyelvű előadás, de mindjobban belejöttem, úgy hogy azután majdnem mindegyik gyülekezetben magyarul beszéltem.

A szombat délelőttjét a Budapest „B” gyülekezettel tölthettem el, míg a délutánt a Kápolnában. A többi gyülekezetekből is eljöttek a testvérek erre a misszióórara, mely után Perzsiáról szóló missziófilmet mutathattam be.

Vasárnap Orosházán összejövetelünk inkább csak a testvéreknek szólt. Közös tanulmányoztuk a Bibliát s azután különböző problémákat beszélünk meg.

Különös emlékeim ujultak fel Békésen, hol két évnél hosszabb ideig laktunk. Este jól látogatott előadást tarthattam, melyen testvéreinknek s barátainknak Iránban a mohamedánok között folyó munkánkról magyarázhattam.

Sajnos Gyulán nem tarthattunk gyülekezetet, bár közel s távolból testvérek és barátok nagy számban megjelentek. Ennek ellenére mégis beszélhettem gyulai, gyulavári, sarkadi és kétegyházi testvérekkel a missziómunkánkról.

Békéscsabán telt házunk volt s úgy előadásom tárgya, mint a missziófilm lelkes érdeklődésre talált. Sajnos minden város, illetve gyülekezet részére csak egy napom volt s így innen is sietve távoznom kellett.

Péntek este Miskolc „A” gyülekezete hallgatta misszióelőadásom. Szombaton délelőttöm az „A” és „B” míg délutánom a „C” és „D” gyülekezeteknek szenteltem.

Utam befejezését Salgótarjánban tett látogatásom képezte, melyen barátaink s testvéreink nagy számban jelentek meg. Örvendtem, hogy őket is megismerhettem.

Miután Magyarországot ismét el kell hagynom, köszönetet mondok Wentland, Michnay, Zarka és Murányi atyafiaknak, hogy engedélyükkel szeretett magyar testvéreimet még egyszer meglátogathattam, valamint köszönöm azt a meleg vendégszeretetet is, mellyel ittartózkodásom napjait oly kellemessé tettétek. A régi magyar vendégszeretet a rosszabbodott gazdasági helyzet dacára sem lett kisebb.

Mindenütt megfigyelhettem, hogy a testvérek élénk figyelemmel kísérik a pogánymissziót. Reméljük, hogy látogatásaim ezt az érdeklődést elmélyítették. Mint missziónépnek olyan látókörré van szükségünk, amely szeméinket a mindennapi élet nehézségeiről arra a nagy feladatra irányítja, hogy a világnak eljuttassuk az utolsó figyelmeztető üzenetet. Csak úgy fogunk eredményesen munkálkodni. A külső és belső megpróbáltatások egyaránt növekedni fognak; külső ellenségek megkísérik a lelkek elragadását, világias gondolkodású és fanatikus egyének egyaránt zavart igyekeznek majd támasztani. Olyan idők járnak a gyülekezetre, midőn mindenkinek alkalmat kell vennie! lelki élete alapjainak felülvizsgálására. Habár komoly időket élünk, mégse essünk kétségbe; gondoljunk arra, hogy a megpróbáltatások a jövőben még nagyobbak lesznek; esetleg látni fogjuk a közösség oszlopait megínogni és mi mégsem fogunk elesni — ha Krisztus vére és igazsága megváltott minket, ha hitünk egyedül reá támaszkodik.

Jól esett munkatársaimtól és testvéreimtől

hallani, hogy imáikban megemlékeztek rólunk. Imádkozunk a jövőben is a pogányok között folyó munkáért, de legyünk adakozásainkban is hűségesek. Amit a misszióra adunk, az el is éri célját.

Áldja meg az Úr a magyarországi művet! Nyugodjon meg jóságos keze a vezetőkön és a tagokon egyaránt, hogy mindannyian beteljesüljenek az Isten Lelkével és a világ mindmegannyi megpróbáltatásából mint győztesek jussanak be Istenünk örök városába. Addig is adjon az Úr gazdag gyümölcsözést a lelkek megnyerésében úgy idehaza, mint a távoli misszióterületeken. Közel vagyunk a célhoz; az út már nem tart soká, maradjunk tehát mindvégig hűségesek.

Tulaszewszky K.

Te!

A friedensauai prédikátorgyűlésen többek között megbeszélés tárgya volt a tegezés kérdése is közösségi életünkben. A megbeszélésen különböző nézeteket képviseltek a hozzászólók. Végül abban állapodtak meg, hogy megmaradnak a „Te” megszólítás mellett, de nem vetik el a magázást sem. Ez a kérdés nem tartozik bele a gyülekezeti rendbe; tehát nem tartalmaz köteleességet sem; de nem volna jó, ha egyszerre megszűnne. Természetesen a „testvér” megszólítás ettől függetlenül érintetlen marad. Horn atyafi alábbi referátuma vezette be a vitát.

A „Te” előttünk olyannyira kedves megszólítás közösségünk történetében. Amerika német és orosz ajkú lakócai között vette kezdetét, akik egyébként is tegezték egymást. Onnét jött át Németországba és a szomszédos államokba. (tehát Magyarországra is) A világ többi részén élő adventisták általánosságban nem használják a „Te” megszólítást. Az angol csupán az Istent tegezi. Természetesen atyafinak, testvérnőnek szólítják egymást, de emellett megőrzik az általánosan szokásos udvarias megszólító formákat. Ezzel egybehangzóan járnak el az Irással, amely nem engedi meg a kölcsönös érintkezés tiszteletlenségének a lazulását a lelki testvériség köteleke által. Azért ezek a testvérek nem kevésbé érznek szeretetet, szívességet és testvéri kapcsolatot, mint mi, akik tegezzük egymást.

A szűkebben vett közösségi életben és az összejöveteleken csak ritkán jelentkezik a „Te” megszólítás zavaró hatása; ellenben annál inkább a gazdasági és a nyilvános életben; és pedig annál inkább, minél nagyobb jelentősége van

egy adventistának kifelé. Igaz ugyan, hogy a Te megszólítással is kifejezésre lehet juttatni a tiszteletet, mert minden a fellépéstől függ. A nyilvános életben azonban a nyilvánosság véleménye a döntő. Vannak például olyan emberi vonatkozások, melyekben a közvélemény nem engedi meg a Te megszólítást, ha pedig mégis alkalmazták, azonnal rosszra magyarazzák. Ha a ház urát a szolgálóleány, vagy a főnökét az irodakisasszony tegezni fogja, azonnal erkölcs-telen viszonyra következtetnek. Ha az inas tegezi a főnökét, az üzletfelek lenéznek, talán meg is vetik őt és ennek megfelelően értékelik az üzletet is stb. Az egyszerű ember aligha sejtí, hogy milyen akadálya ez annak, hogy az evangéliummal elérjük a művelt világot... A hölgy nem mer a közösséghez csatlakozni, mert fél férjétől és hozzátartozóitól, akik esetleg meghallják, hogy idegen emberek tegezik őt. A befolyásos közéleti férfiú fél a fiatal fiúk tegezésétől és felelősségére való tekintetből nem meri megtenni a döntő lépést. De ezen embereknek is szükségük van a váltásra; ő értük is meghalt Jézus.

Ha a tegezés bibliai parancs lenne, akkor nem a miénk lenne a felelősség, ha ennek folyományaként emberek elvesznének; ez azonban emberi berendezés, amely kényszerré emelve, emberi parancsolattá válik; ezért attól tartok, hogy Isten ezen dolog következtében elveszett lelkeket a mi kezünkből fogja követelni. Ezért a bírálat nem tart vissza attól, hogy újólag figyelmeltessék.

Nem arról van szó, hogy a „Te” megszólítást száműzzük közösségi életünkből; az nehéz is lenne; hanem arról, hogy szabadság adassék mindkét megszólítási forma használatára. Ne legyen természetes dolog, hogy a megkereszteltet mindenki tegezze, hanem hagyassék a megkeresztelt elhatározására, hogy kinek ajánlja fel a tegező érintkezési formát.

(Bennünket ez a kérdés közelebből még nem érdekel, de mindenesetre érdekes látnunk, hogy Németországban, ahol már a magasabb társadalmi réteget is elérte a hármasszólyalí üzenet, milyen problémák adódnak ennek kapcsán. A szerk. megj.)

*„Vendég vagyok a földön
Nincs állandó tanvám;
Idóm ha itt betöltöm,
A mennybe vár hazám.”*

Gerhardt Pál

GYŰLEKEZETI ÉLET

Itt találkozott Conradi, Dr. Conradi Dr. Kováccsal és Rottmayerrel. E házban volt Rottmayer biblioraktára is.

Az adventi mozgalom kezdete hazánkban.

Mikor J. N. Andrews testvérünk „A szombat története” című könyvét megírta, említést tett benne az erdélyi szombatosokról is. Mikor Conradi L. R. a „Szombat Történetét” német nyelvre fordította, különö-

sen érdekelte őt elsősorban az erdélyi szombatosok története. Mint az akkori terület misszióvezetője többször meglátogatta Konstantinápolyt és a Balkán államokat. Erdélyen átutazva kiszállt Kolozsváron, hogy a szombatosok történetével behatóbban foglalkozzon. Egy Kovács János nevű egyetemi tanárhoz utasították, aki akkor az unitárius kollégium élén állott. Dr. Kovács, aki kitűnően beszélt angolul, készségesen szolgált felvilágosítással Conradinak. Ott kapta meg a Bözödújfalui szombatosok címét is. Ez volt 1890-ben. Dr. Kovács bemutatta Conradi testvért Rottmayer János és feleségének, akik a német baptista gyülekezet tagjai voltak.

Dr. Kovács azon megjegyzésére, hogy „ez az ember azért jött hozzám, hogy az unitárius vallásra térjen” — a Rottmayer család Conradi testvért estére magukhoz hívták, azzal a számítással, hátha sikerül őt a baptista hitre téríteni.

Mikor este Conradi a Rottmayer családnál megjelent, első kérdésük az volt, hogy miért akar ön unitárius lenni? Azon feleletre, hogy nem akarok unitárius lenni, megkérdezték tőle, hogy mi a hite. Rövid beszélgetés után meggyőződtek arról, hogy a tízparancsolat szerint a szombatot kell megünnepelni. Az adventi üzenetről is meggyőződve, elfogadták a jelenvaló igazságot. Így lett az első erdélyi baptistából az első adventista Magyarországon. Családja is elfogadta az adventi igazságot. 1846 óta terjesztette a Bibliát Erdélyben, mint a Brit és Kül-

földi Bibliatársulat képviselője. Munkája nem maradt eredménytelenül, s dacára annak, hogy német ajku volt, csakhamar csatlakozott hozzá néhány magyar család is. Kolozsváron elfogadta még az igazságot Enyedi Szabó István, Magyarvistan pedig Kovács János.

Igy láthatjuk, hogy az erdélyi szombatosok révén került az adventi üzenet Erdélybe és azután pedig Magyarország szívébe is. Milyen csodálatos tény, hogy a régi szombatosok utolsó hívei még találkozhattak a hármasszangyal üzenet hirdetőivel; csak azután tűntek el végképpen. Isten örökkévaló törvénye és akarata az, miután egyes emberek által elvégezte munkáját azon kor számára, újabb illetve nagyobb világosságot küld a következő korszaknak. Ez a haladás törvénye.

Az erdélyi szombatosok kivétel nélkül mindnyájan székelymagyarok voltak. Tudjuk, hogy Erdélyben számos népfaj él, szászok, románok stb., de azok közül senki sem fogadta el akkor a szombatot. De mikor most az adventi üzenet megvetette lábát, a szászok, románok és magyarok készséggel fogadták el a szombatról szóló igazságot.

Még jól emlékszem, amint a magyarok után a németek, szászok, románok, tótok, szerbek és a horvátok örömmel fogadták el a jelenvaló igazságot. Ma már ezrével vannak testvéreink a fent említett népek között, akik egymást szeretik és megbecsülik, ami azt bizonyítja, hogy Isten nem személyválogató és hogy az ujjászületés összeforrasztja az emberi szíveket.

Az adventi nép képviseli mindazokat az alapigazságokat, amelyeket az idők folyamán őszinte kutatók a Szentírásból megismertek, amelyekért éltek, szenvedtek és meghaltak. Az őszinte lélek, aki éhezi és szomjúhozza Isten igazságát, világosságot nyer tőle és a lelkiéletben magasabb fokot ér el. Ha valaki tudja az igazságot és nem jár aszerint, önmaga ellen vétkezik és szétrombolja azt az utat, amelyen a tökéletességre jutna.

Közbejött a nagy háború borzalmaival, s reszketve tekintettünk a sötét jövőbe. Ugy látszott, hogy Isten ügye is veszélyben van. A rettenetes háború kimondhatatlan nagy károkat ökozott, de az evangélium hirdetésének nem

ártott, sőt az alvókat felébresztette s azóta sokkal nagyobb buzgalommal kezdték kutatni a Szentírást és sokan elfogadták az utolsó kegyelmi üzenetet. A seregek Ura mindenben megsegítette népét. Meg vagyunk győződve, hogy a jövőben sem tartja fel semmi az igazság győzelmes haladását. Amint a nap feljön és dicső útját megfutja, akármi is történjék itt a földön, azonképpen az igazság napja is világít és győzedelmeskedik, miként az egész földön, úgy magyar hazánknak is.

Huenergardt F. J.

Levél Szófiából. Az ujdonság hamva már lekopott rólam; úgy ahogy, itthon érzem már magam. Az a szerencsénk, hogy nálunk adventistáknál ez hamar megy, különben elkinlódnánk és tönkre mennénk.

Minden távolbamenő számára fontos lesz a posta. Én is várom, mert veletek összeköt. Délután négykor jön a magyar ujság, a hűséges hírhozó. Így ápolom a magyar nyelvet, így nyerek képet a folyton változó hazai életről. Sovány eledel ez, de becses az idegen földön, mert hazai.

Azt hiszem, hogy minden társam, ki idegenbe ment, úgy van mint én is, hogy néha az egyedüllét érzése könnyörtelenül elfog és ilyenkor ki kell kapcsolnom az érzéseket, hogy meg ne sajnáljam magam. Egy kicsit nehéz e nagy emberszígeten, az idegen nyelvcsaládban minden gondolatot és érzést fordítóval adni és kapni; állandóan figyelem az embereket, hogy elleshesem mit is gondolnak és akarnak.

Ily körülmények között nagyon fontos számomra a nyelvtanulás. Neki is fekszem, tanulok mint jó diák.

Itteni művünk közel 35 esztendő; jelenleg 700 tagot számlál, 22 gyülekezetbe szervezve. Csak 16 munkásunk van e nagy területen, mely 10000 km²-rel nagyobb, mint hazánk jelenlegi területe, holott legalább 26 munkásra volna szükségünk. Könyvevangélistáink száma is csekély, mindössze 16-20. Erős könyvevangélista kart kell felépítenünk.

Sajnos a vallásszabadság csak papíron áll. Minden ügyünkben és kérvényünk tárgyában előbb a szent szinodust kérdezi meg a minisztérium. Hogy ez mit jelent számunkra azt jól tudjátok. Ez évben három kormány váltotta le egymást, a legutolsó egy hete ül a nyeregben; ez egyrészt jó, mert az ellenünk kovácsolt terveiket nem vihetik véghez, — másrészt az előbbi kormánynál végzett felvilágosító munkánk kárba vész, s az új kormánnyal kezdhetjük újra. Most

új vallási törvényen dolgoznak, mely egyes felekezeteket teljesen töröl és megszüntet, köztük minket is; kegyetlen dolog! De tudjuk, hogy Istennek terve van velünk, s az ellenség terveibe bele fog szólni a maga csodálatos módján; ezért imádkoztunk és böjtöltünk Szófiában az elmúlt szombaton. Szeretettel kérlek kedves magyar Testvéreim, emlékezzetek meg hő imában ró-lunk a kegyelem és hatalom királyi trónja előtt, hogy csodat és győzelmet lássunk.

A házasságkötés kérdése itt néha nehézséget okoz, mivel polgári esketés nincs, csakis az egyházak, még pedig az elismertek, eskethetnek. E törvény miatt idegen egházhoz kell fordulnunk esketési ügyekben. A törvény azt is kimondja, hogy a feleség csakis a férj beleegyezésével változtathatja vallását. Mindezek új feladatok elé állítanak bennünket és barátainkat.

Áldott imanapjaink voltak. A közös cikkek érezhetően összeforrasztották e világ Jézust váróinak szíveit, mint egykor Izrael, mi is ugyanazon mannával táplálkoztunk. Népünk érzi a vég közeledtét, és a lelki változás szükségét. Hő óhajok, mélyről fakadó imák szálltak az égre bizonyosan mindenütt. Én magam sokszor gondoltam haza e napokban és szerettem volna magyar nyelven magyar testvérekkel imádkozni. Fogadjátok szívből jövő jókívánataimat és üdvözléseimet,

Jézusban szolgátoktól és testvéretekőtől

Solmann Károly.

Sófia, Ul. Solunska 10.

Bulgária.

Ünnepélyek.

Gyermekünnepély a Budapest „C” gyülekezetben. Február 22-én kicsinyeink szereplésük által derüt és mosolyt varázsoltak testvéreink s vendégeink arcára. Néhány hét lázas előkészületének eredménye volt e kedves alkalom. Boldogság volt látni a gyermekek arcát, hogy szerepelhetnek a Megváltó dicsőségére. Párbeszéd, zeneszám, karének, solo, s költemények tették változatossá az ünnepélyt. Az ünnepély jelmondata: „Ilyeneké az Isten országa” volt. Az ünnepi beszédet a k. Gyarmati atyafi tartotta, mely közvetlen beszélgetés volt a gyermekekkel. Ezután a „Mi kis kedvenceink” című film pergett le, melyet gyermek és felnőtt egyaránt nagy élvezettel szemlélt. Szeressük gyermekeinket s vezessük őket a nagy Gyermekbaráthoz!

E. M.

Szeretetsomag — kiosztás a Budapest „C“-ben. Gyülekezetünk 1935 december 22-én osztotta ki szeretetsomag ajándékait. Az irányítást gyülekezetünk vezetője, Ehrig atyafi vette át s az Úr segítségével testvéreink s barátaink áldozatkészsége folytán 234.— P-t gyűjthetett össze. Ezenkívül természetbeni adomány is érkezett be. Ruha és élelmiszer-segítségben összesen 31 személyt részesíthettünk. Gyülekezetünk minden tagja örült az örülőkkel, hogy az Úr alkalmat nyújtott a segítségre. E nap derűjét különösen felejthetlenné tette ifjúsági csoportunk ünnepélye, mely közvetlen melegségével betöltötte mindannyiunk szívét. Bevételeink ez alkalommal 18.— P volt, mely szintén a fentti célt szolgálta. A szerepek s az ünnepi beszéd főgondolata ez volt: „Kölcsön ad az Urnak, aki kegyelmes a szegényhez.” Mindannyiunk szívét betöltötte e vágy: Kölcsönadni az Urnak, még pedig minél többet! „Akinek az Úr az adósa, az ne féljen!”, mert hitelét bőségesen visszakapja ama napon!

H. M.

A Budapest „B“ gyülekezet Tábea ünnepélyt rendezett, — február hó 9-én este — mely alkalommal 205.— P készpénzsegélyt osztott ki a Jóléti Egyesület szegényeinknek. Az esti kollekta bevétele 18.— P volt; a kiállítás és büffé szintén szép eredményt ért el.

A sikeren felbuzdulva, további jótékony-sági tevékenység alapjai lettek lefektetve az ifjúsági egyesület teljes együttműködésének biztosításával.

K. S.

Tapasztalatok.

Egy 83 éves jó erőben és egészségben élő testvérünk mondja el megvalósult álmát, melyet 15 éves korában kapott: „Álmomban — mintha nappal lett volna — egy tiszta fehérbe öltözött bácsi könyökölt be szobám ablakán, e szavakkal: „Juliskám, jer velem, én elviszlek téged egy nagyon jó helyre.” Azt feleltem, hogy nem mehetek s felültem ágyamban, úgy, hogy a beszédre még apám is felébredt, s azt mondta, hogy majd holnap elmegy gyermekem. Az idő telt, férjhezmentem s elkerültünk Gyulára. A fehérbe öltözött bácsiról teljesen elfelejtkeztem. 25 évvel ezelőtt elmentem B. testvérekhez látogatóba s ott a legnagyobb meglepetésemre Ősz atyánkfíában felismertem a fehér ruhába öltözött bácsit, aki 15 éves koromban álmomban megjelent nekem s hála legyen érte a Mindenhatónak, hogy elvezetett arra a jó helyre, ahol nagyon boldog vagyok.

22.

Munkahelyemre kissé nehezen jutottam be a szombat ünneplése miatt, de hálás vagyok az Urnak, hogy 23 évig ott dolgozhattam teljes meglepedésre. Négy lélek ismerte ott meg általam az igazságot. Az Úr kegyelmét tapasztaltam legutóbb is; egy lélekért teljes egy évig imádkoztam, aki bár nagy betegség közepette, de elfogadta az igazságot.”

Imatapasztalat testvéreink bátorítására.

Egy kedves barátkozónő, hogy a szombatot megünnepelhesse, kénytelen volt állását elhagyni. Mialatt egy ismerős családnál ebédelt, akkor kapott összes pénzét (24.— pengőt) erszényével együtt kilopták táskájából. Sírva panaszkodott helyzetéről s tőlem kért tanácsot, hogy mitévő legyen. Ha szüleihez hazautazik, akkor nem tanulhat, amiről semmiképen sem akart lemondani, ha pedig itt marad, mit csináljon teljesen pénztelenül és állás nélkül. Törtük fejünket, hogy ki lehet a tettes, de hiába.

Mit tehet ilyen esetben a hívő? Istentől kér segítséget. Hittel a Mindenhatóhoz fordultunk imában, kérve, hogy tegyen csodát! Nyugtalanítsa a tettes szívét a Szentlélek által mindaddig, míg vissza nem hozza az ellopott pénzt.

Barátnőnk megnyugodva ment ideiglenes lakására s mialatt a háztartásban segédkezett, hallja, hogy egy izgatott férfihang, nevét említve benyit a házfelügyelőkhöz. Nem is várva, hogy az illető jövelele célját elmondja, barátnőnk örömmel kiáltott rá: „Ugye a pénzem hozta vissza?” Az illető holthálványan kért bocsánatot s kijelentette, hogy nem tudott volna lefakadni, míg a pénzt vissza nem hozta, annyira bántotta a lelkiismeret. Az izgalomtól sírva vallotta be, hogy a pénzből 1.04 P elköltött, de mihelyt keresete lesz, azt is megtéríti. Barátnőnket érdekelte, hogy hogyan tudta meg a lakáscímét, mire megemlítette, hogy az erszényben levő kis számlán úgy a név, mint a cím rajt volt.

A bűnét megbánó tolvaj szerette volna tudni, hogy barátnőnk honnan tudta olyan biztosan, hogy „ő volt” az, aki a pénzét elvitte. — „Imádkoztunk a tanítónőmmel, hogy ne legyen nyugta a tettesnek, amíg vissza nem hozza a pénzt” — felelte barátnőnk.

— Mikor volt ez?

— Délután 4—5 óra között!

— „Akkor éreztem én azt, hogy vissza kell vinnem a pénzt — mondta csodálkozva.

— Van még ilyen hely a világon, ahol ezért imádkoznak s szabad nekem is, ilyen bűnösnek oda mennem? — kérdé felcsillanó reménnyel.

Barátnőnk meghívta az illetőt, de mivel arcát nem jegyezte meg, nem tudjuk jár-e a gyülekezetbe. Ha igen, teljes megtérést kívánunk neki.

Mire e sorokat olvassátok, barátnőnk már testvérünk lesz s kérjük a mindenható Istent, hogy adjon népének sok csodálatos tapasztalatot, erősítést. *Bajor Mária.*

Egy iszákos önvallomása. Azelőtt egyike voltam a legsúlyosabb alkoholistáknak és ennek következtében nagyon boldogtalan. Bevallom, az ismerőseim sok jó tanáccsal láttak el, hogy elhagyhassam az italt, de minden próbálkozásom gyengének bizonyult. Magam is elhatároztam, hogy abba hagyom az ivást, mert láttam annak borzasztó következményeit. De az ital csábító ereje felülmulta legerősebb elhatározásomat is. Sokszor esküvel fogadtam, hogy nem iszom többé és kerültem minden arra vivő alkalmat. De oh, mindhiába! Rájöttem arra, hogy én egy nyomorultja vagyok a bűnnek és kénytelen vagyok inni, ha akarok, ha nem.

Lélekben megtörtén otthagytam szülőfalumat; a messze tengerpartra mentem, a tengerészek közé, remélvén, hogy ott megtalálom lelkem nyugalmát; és a távoli tengerpartokon megtaláltam valóban azt, amit kerestem. Megismerkedtem egy fiatal halással, kinek barátságos külseje kellemesen hatott reám. Arcvonalai állandó békét és örömet sugároztak. Szavai szeretetnek és figyelemnek a szavai voltak. Irányomban állandó figyelmet tanúsított, dacára annak, hogy tőlem soha semmi anyagi értéket nem kapott.

Halászati tudásom igazán nagyon kezdetleges volt, ő vezetett be a halászat titkaiba is. Egy találkozásunknál, hogy némileg megháláljam jóindulatát, felajánlottam neki italomat.

— „Köszönöm — mondá — én sohasem iszom mérgező italt. De könnyörgök is Megvál-

tómhoz, hogy őrizzen meg az ilyen kísértéstől.” —

— „Te talán a hívők közül való vagy?” — kérdeztem csodálkozva.

— „Igen, egyike vagyok Krisztus követőinek” — válaszolta ő.

— „No és a te Krisztusod ad néked erőt, hogy kerüld az italt?” —

— „Igen — mondá ő — amióta az Urat megismertem és neki szolgállok, azóta soha többé nem iszom szeszesitalt. De még csak nem is kívánom.”

Kezdttem gondolkozni ez ifjú léleknek szavain és úgy tűnt fel, hogy megtaláltam az orvosságot káros szenvedélyemre.

Hazafelé menet azon gondolkoztam, hátha az Úr engem is megszabadít e szörnyű szenvedélytől, ha egész szívvel könnyörgök hozzá. Buzgón könyörögtem az Úrhoz, beismertem előtte, hogy milyen nagy bűnös vagyok. Kértem, hogy hallgasson meg, megígértem neki, ha megszabadít, új életet kezdek és neki fogok szolgálni.

Az Úr Jézus meghallgatta kérésemet: megúttam az italt és így tapasztaltam Istennek erejét, amely meg akar és meg is tud szabadítani bennünket, csak mi legyünk készek beismerni bűneinket.

Beismerem, Krisztus többet is tett értem, megbocsátotta minden bűnömet, élő reménységet adott szívembe az örök élethez és noha azelőtt az volt az érzésem, hogy elkárhozott vagyok, ma Krisztus békéje uralja szívemet. Boldog és nyugodt vagyok, mert a mi hitünk az, amely legyőzi a bűnt és a világot. *B. J.*

Különfélék.

Misszió hadjáratok és egyéb.

Ifjúsági nap március 21.

Nagymisszióhétfő március 28-tól április 5-ig.

Önmegtagadóhétfő augusztus 1—8-ig.

Aratási hálamunka szeptember 5-től október 3-ig.

Könyvevangélista nap szeptember 19.

Szombatiskolai nap november 14.

Imanapok december 4-től december 12-ig.

Külföldi vendégeink. Hogy mennyire viselik szívükön a külföldi testvérek a magyar művet, mutatja az is, hogy a mostani leszámoló bizottsági ülésen, mely február 5—10-ig tartott a következő testvérek voltak jelen: Mc. Elhany a generálkonferencia egyik alelnöke, Schubert divízióink elöljárója, O. Schildhauer divízióink pénztárosa, A. Thomas a bulgár terület

előjárója, Tulaszewszky K. aki eddig Perzsiában dolgozott és Hulda Jost testvérnő.

Az atyafiak a mostani komoly helyzetről nagyon világos képet nyújtottak nekünk és arra kéri az összes testvéreket, hogy éljenek buzgó életet és legyenek mindenben hűségesek az Úrhoz. Minden jel arra mutat, hogy az Úr napja nincs már messze.

Február 8-án, szombaton d. u. az összes budapesti testvérek a kápolnában voltak együtt, ahol a vezető atyafiak, de különösen Hulda testvérnő komoly előkészületre hívta fel figyelmünket

A gyülekezeti rend fenntartásának tíz-parancsolata: (Gyülekezeti tagok és teremdiakónusok figyelmébe.)

1. Tanuld meg a szombatiskolai leckét oly jól, mintha minden kérdésre válaszolnod kellene.

2. Ha belépsz a gyülekezeti helységbe, a testvéreket az előcsarnokban üdvözd. Nyilvános előadások alkalmával a testvérek üdvözlése mellőzhető.

3. Pontosan jelenj meg úgy a szombatiskolai- mint a nyilvános előadásokon. Úgyszintén légy pontos a bizottságiüléseken, diakónusgyűléseken és a gyülekezetiórákon. Késésed nagyon zavarja a már megjelenteket.

4. Tartózkodj minden hangos beszélgetéstől. Gondold meg, hogy Isten házában vagy.

5. Nagyobb összejöveteleinken, nyilvános előadásainkon, ünnepélyeken, úgy az előcsarnokokban, mint az előadóteremben Isten gyermekeihez méltóan viselkedjünk. Ilyen alkalmakkor vendégeink viselkedésünket megbírálják s magatartásunk által vagy megnyerjük, vagy elveszítjük őket. A szülők különös figyelmet fordítsanak gyermekeikre s minden erejükkel gátolják meg az ide-oda szaladgálást s lármázást. Anyák kicsinyeikkel lehetőleg az utolsó padsorokba helyezkedjenek, hogy minden zavart elkerüljünk.

6. Szombaton foglald el mingyárt beosztott helyedet, nehogy a szombatiskolai tanulmányok megkezdésekor helycsere által zavar és lárma keletkezzen.

7. Ne zavarod szomszédodat felesleges kérdésekkel vagy beszélgetéssel. Ha van gyülekezeti termünknek előszobája, úgy minden megbeszélést ottan intézzünk el. Ha a szünetek alatt a gyülekezet részére tudósítások hangzanak el, teljes csend uralkodjon, hogy mindenki jól hallhassa a közleményeket.

8. Ha előadásainkon vendégek vannak je-

len, foglalkozz velük szívélyesen, hogy mindenki érezhesse nálunk Krisztus lelkiületét.

9. Látogasd ifjúsági előadásainkat is, ha nem is vagy ifjúsági tag. Ott sok jót és hasznosat tanulhatunk. Az idősebb testvérek jelenléte az ifjúságra buzdítólag hat. Nagyobb örömet okoz, ha telt háznak, nem pedig üres székeknek adunk elő.

10. Ne távozz el az óra befejezése előtt, csak igen fontos esetben.

Még egy további, azaz 11-ik pont az ének-kar tagjai részére: A gyakorló órák alatt nyugodtan viselkedjétek.

A Csehszlovák Unió területén legutóbb Besztercebányán ifjúsági-konferencia volt, mely foglalkozott az ifjúságot érintő összes problémákkal. A tárgysorozat főbb pontjait kiemeljük, mert Uniónk ifjúságát is élénken érdeklik és érintik:

„Az ifjúság és az ének és zene.”

„Az ifjúság és a testápolás és sport.”

„Az ifjúság és a társas összejövetelek.”

„Az ifjúság és a gyülekezet.”

„Az ifjúság és a jelenvaló igazság.”

**Megjelentek az új
Diakónus könyvecskék
ára: 40 fillér.**

Halálozás.

Ráduy Sándor testvérünk 84 éves korában pihenni tért az Úrban. 20 éven át volt hűséges tagja gyülekezetünknek. A gyászbeszédet 1935. december 14-én Biharkeresztesen alulírott tartotta Jézus második eljövételéről és az igazak feltámadásáról.

Fodor A.

A nagykanizsai gyülekezet.

S Z O M B A T I S K O L A

1936 ÁPRILIS 4-TŐL JÚNIUS 27-IG.

1936 április 4.

Az egész világon lévő szombatiskoláinkhoz!

E második évnegyedben a kínai misszióterületekről hallunk jelentéseket. Kínai területünk jelentéséből kitűnik, hogy csak valamivel nagyobb támogatás mellett 5 éven belül a Miao-Nosu és egyéb törzsek közül tízezreket nyerhetnénk meg. Tudjuk, hogy az Úr vezet bennünket, s parancsát teljesítenünk kell.

A jelentés továbbá részleteket közöl az északi- és északnyugati kínai tartományok törzsei között folyó munkánk előrehaladásáról. Ottani testvéreinket hathatós munkára bátorítottuk, bízva az egész világon lévő testvéreink áldozatkészségében.

Isten hív bennünket. Felhívásának eleget kell tennünk. Áldja meg az Úr szombatiskoláink tagjait ezen misszióterületről szóló tudósításaink tanulmányozásánál.

1936 április 11.

Kína határszéli tartományai.

Dschehol (u. i. meleg víz) már ismeretes előttünk a néhány évvel ezelőtt lezajlott forradalmak idejéből, midőn Japán Mandzsukuó segítségével Kínának ezen területére benyomult s Dscheholt Mandzsukuó uralma alá vetette. Hegyes, romantikusan szép vidék, 3 millió lakóssal. Évszázadokon át a kínai császár nyaralóhelye volt. Evangéliumi munkánkat 1932 tavaszán kezdtük meg Goh atyafi vezetésével. 1935 év közepén gyülekezeti tagjaink száma kb. 40.

Dschahar és Sulyuanban, melyek Dscheholtól nyugatra 1600 km-nyire terjednek Ázsia belseje felé, munkánkat szintén 1932-ben kezdtük meg. Mult év közepén gyülekezeti tagjaink száma 60.

Kínai területünk legérdekesebb és legnehezebb területe Mongolia, melyet 1931-ben vetünk munkába. Christensen testvérek jöttek át ide Amerikából, hogy a munka terhét felvegyék. Az első évet nyelvtanulással töltötték. A munkát új területen és a kínaitól annyira elütő nyelven megkezdeni, nagy nehézségekkel járt. A mongolok kultúrálatlan rablónép, mely papuralom alatt él. Bár a keresztény missziók már vagy 100 év óta dolgoznak ezen a területen, eredményt azonban nem igen tudtak elérni. Összesen vagy 100 mongol fogadta el a kereszténységet. Christensen testvér egészségügyi munkát is végez, terjeszt iratokat s egyben prédikál is. Jelenleg 11 hittestvérünk van. Mongolia óriási füves pusztá, váltakozva dombokkal, de egyet-

len fa nélkül. Városa egy sincs, falvai is csak igen kis számban.

A mongolok pásztor nép lévén, nyájaikkal ide-oda vándorolnak a pusztákon. Sátorszerű kunyhókban laknak u. n. Jártákban. A Biblián kívül első mongol könyvünk most került ki a sajtó alól s már 100 példányt adtunk el belőle. Ilyen eredményt még egyetlen missziótársulat sem ért el eddig. Sok nehézség ellenére is a mű előrehalad. Legelső szükségletünk egy a ben-szülöttek számára építendő iskola.

1936 április 18.

Tschahar első orvosi misszionáriusa.

Tschahar tartománynak sürgősen kórház kell. Néhány évvel ezelőtt, mikor még a hetednapot ünneplő adventisták ezen a vidéken nem dolgoztak, volt itt kicsiny kórháza egy svéd missziótársulatnak. Orvosuk meghalt, pénzük mind szűkösebbé vált, úgy hogy még akkor sem tudták volna a kórházat fenntartani, ha az orvos önként és díjtalanul vállalta volna a munkát. Ilymódon egy óriási terület öt éven át minden orvosi segítség nélkül állott. Az északi területet lakó mongolok is minden orvosi ellátás nélkül tengődtek. Bejöttek a fővárosba Kalganba, mindenféle betegségeikkel, de sajnos senki sem nyújtott nekik segítséget. Az adventista könyv-evangélisták éveken keresztül folytatott vándorlásaik alatt megfigyelhették, hogy mily nagy szükség van kórházakra. Segítségére siettünk e terület inségének s Kalganban állítottuk fel misszió-kórházunkat, melynek orvosi teendőit Dr Coulsten testvérünk látta el. Coulsten testvérünk már a kórházépítés ideje alatt is kimutatta Kína szerencsétleneivel szemben érzett részvétet s saját lakásán is gyógykezelt a segítségére szoruló hontalanokat. Ennek gyorsan híre járt s miután a kínaiak látták, hogy ez az orvosi misszionárius őszinte barátjuk, teljes bizalmukkal ajándékozták meg. Sokan levélileg kérték ki tanácsát s miután Coulsten dr. azt válaszolta nekik, hogy mindent megtesz érdekükben, ha a készülő kórházat vagy szanatóriumot annak idején felkeresik, így a megnyitás után azonnal megteltek helyiségeink. Coulsten testvérnő ápolónőképző-tanfolyamot nyitott. Reggel öttől a késő esti órákig dolgoztak s tanítottak. Mint operateur is kitűnően megállta helyét. Rövid időn belül megnyerte a szíveket, úgy hogy a kalgani börtön vezetősége a fogházorvosi állást is felkínálta neki. Így alkalmat nyílt az emberiség e kivetettjeihez a gyógyító- és békeüzenetet eljuttatni.

Három évi önfeláldozó munkássága után mint hivatásának áldozata hűnyta le szemeit.

Feiáldozta életét a kínai népért, melyet úgy megszeretett. Temetésén Tschahar kínai kormányzója mondott beszédet, melyben kiemelte, hogy: „Áldozata által mások életét mentette meg”. Többen így nyilatkoztak felőle: „Odaadta életét, hogy másokat megmentsen s Istenének megbizását engedelmesen teljesítse.”

1936 április 25.

Történet Tang Chang Fu-ból.

Egy a szombatiskola részére szentelt szombatnapon a következő tanulságos esetet mondotta el egyik hűséges testvérünk. Egy idős kínai hölgy beszélt tyúkjairól, melyek összjövendelmét a misszióknak szánta, mire sírva felállt egy másik idősebb testvérünk, elmondván a tyúkokkal tett következő tapasztalatát:

„Mielőtt kereszténnyé lettem, szomszédom tyúkjai átjártak udvaromba s az enyéimmel együtt az én tyúkólomba tojtak, mert az ől délnek feküdvén jó meleg volt s a tyúkok különösen szerették ezt a kellemes helyet. Láttam azt a kis átjárót, melyet a tyúkok vágtak, hogy udvaromba tojni jöhessenek. Miután elfogadtam Megváltómat a tojás-ügy nagyon bántott. Rájöttem, hogy a tojások szomszédom tulajdonát képezik s lelkiismeretem mindjobban vádolt. Kérdésekre prédikátorunk azt mondta, hogy bár eladtam a tojásokat, de vegyek helyette másokat s vigyem vissza szomszédomnak. Ezt meg is tettem. Szomszédnőm roppant csodálkozott, amikor tojásoskosarammal beállítottam hozzá s nem akart hinni füleinek, hogy ezek az ő tojásai volnának. Megmondtam neki, hogy mióta kereszténnyé lettem, igen megbántam helytelen eljárásom s hogy kárát kipótoljam, átadom ezt a 120 tojást. Szomszédnőm legnagyobb csodálkozását fejezte ki afelett, hogy a kereszténység ilyen változást hoz az ember érzületében s felkért, hogy többet is beszéljek neki a kereszténységről. Meghívtam gyülekezetünkbe, amire kijelentette, hogy örömmel eljön, hogy hallhassan arról az üzenetről, mely az emberi szívet ennyire befolyásolni képes. Örvendek, hogy ezen tapasztalatom egy család megtérésére vezetett.”

1936 május 2.

Szombatiskoláink Mongoliában.

„Milla! Vina! jertek, jertek! hívjátok az embereket a szombatiskolába” Ezeket kiáltja mongol evangélistánk felesége, Maltsew testvérnőnk minden szombaton a mongol steppéken. Minden szombaton ez a két gyermek faluról-falura járva hívja össze az embereket a szombatiskolába. Lassankint összegyűlnek az emberek erre a számukra szokatlan összejövetelre. Egyetlen mongolnak sincs órája s így az összejövetelre csak azzal a jelzéssel hívhatjuk őket, ha a nap árnyéka sátoruk bizonyos részét elérte. Vendégeink igazán különösen néznek ki!

Láthatunk közöttük lámát (papot) rikító piros vagy sárga öltönyben, mely ha már avult, teljesen színtelenné válik. A mongolok nem mosakodnak, s nem is mossák ruháikat. Állandó küzdelembe került a mongol gyermekeket fürdésre szoktatni. Ruháikat azért nem mossák, mert árt a tartóságának.

A mongolok előtt ismeretlen fogalom a gyülekezeti hely. A szombatiskola e tekintetben nagy segítség számukra. Itt szerzik első benyomásukat arról, hogy mi is egy vallásos összejövetel. Bejönnek sátrunkba s leülnek néhány percre, hogy a helyet megtekintsék. Esetleg észreveszik a szónokot is. Ha figyelnek az előadásra, akkor egymásközt azonnal megbeszélnek a hallottakat. Sokszor az istentisztelet alatt felállnak, nézegetik a képeket, megbeszélnek a látottakat egymásközt s azután kimennek. Néha ruháinkat nézegetik s ha valaki szemüveget visel, azt nagyon mulatságosnak találják. Mindezen zavar ellenére rendben levezetjük szombatiskolánkat. Megkíséreljük, hogy hallgatóinknak egy-egy becses gondolatot véssünk emlékezetükbe, mellyel otthon foglalkozhatnak. Mivel állandóan félbeszakítanak bennünket, összejöveteleinket egész rövidre szabjuk. Reméljük, hogy a vándor mongolok szükségleteit már felismertük és sok tekintetben segítségükre lehetünk.

1936 május 16.

Hogyan győztük le egy láma ellenállását.

Mult nyáron 1200 km. hosszú misszióutat tettünk meg ló és teveháton s eljutottunk Mongolia eddig feltáratlan fensíkjaira. Utunk folyamán öt fejedelemnek s több magasállású tisztviselőnek adhattunk felvilágosítást művünk felől s eladtuk nekik új mongol könyvünket. Sátán szerette volna munkánkat meggátolni, de Isten megsegített s minden nehézséget legyőzhettünk.

Beérkezve az egyik fejedelemség kormányzójának lakhelyére, felütöttük sátrainkat egy forrás közelében s imában az Úr elé borultunk, hogy tegye lehetővé, hogy a fejedelem elé járulhassunk. Maltsew atyafi kíséretében a palotába mentünk s bebocsátást kértünk. Itt az a szokás, hogy a fogadóteremben először egy láma üdvözli a megjelenteket. Ez a láma azt a megtévesztő hírt közölte velünk, hogy az államfő elutazott s csak két nap múlva érkezik vissza. Csalódottan tértünk vissza sátrainkhoz s új terveket szőttünk. Két mongol kíséronket küldtük el a palotába, kiknek feladatuk volt, hogy az uralkodó visszatérte felől hírt hozzanak. Itt a külföldieket gyakran félrevezetik.

Kíséronk arról értesültek, hogy a fejedelemnek fia született s így a tervbe vett ünnepségre nem mehetett el, mert a lámák törvényei szerint „tisztátlanná lett.” Örvendtük a hírnek s másnap reggel ismét megkíséreltük, hogy a fejedelem elé jussunk, ami sikerült is, még pedig oly módon, hogy kíséretet eszközöltünk ki magunknak s az a láma, aki tegnap letagadta

az uralkodó jelenlétét, kényszerítve volt bennünket bejelenteni. A fejedelem igen örült látogatásunknak. A hit imája győzött s mindig győzni fog a gonosz hatalma ellen.

Az uralkodó átvett 2 új könyvet tőlünk s kért orvosságokat. Félórával később ellátogatott hozzánk s átvette tőlünk. Két órát töltött nálunk s jelentést tehetünk neki munkánkról. Mily hálások vagyunk mindezekért! A lehetetlen lehetővé vált a lámapap ellenállása dacára is.

1936 május 23.

Utazás a misszióterületen keresztül.

Képzletben járjuk be együttesen Középschensi hegyes-dombos vidékét. Június közepe lévén sietnünk kell a 600 km-es útnkat megkezdeni, nehogy a rekkenő hőségű nyári hónapokban legyünk kénytelenek lóháton baktatni. Tíz gyülekezet és csoport vár látogatásunkra.

Utunk első napján elhaladunk iskolánk mellett, mely Sianfu-i székházunktól kb. 26 km. távolságban fekszik. Átkelünk a Wei folyamon, mely Schensit déli és északi részre osztja. Misszióink főként az északi részben folyik. Elérjük ottani első gyülekezetünket Schensiben, melyet White J. G. testvér alapított 1917-ben, s melynek jelenleg 47 tagja van.

Utunk következő célja Schensi legrégibb részein lévő gyülekezetek és csoportok látogatása. Itteni tagjaink legnagyobb része Schantungból való, kik 30—40 évvel ezelőtt vándoroltak ide. Művünk éppen közöttük tett nagy előhaladást. Négy évvel ezelőtt itt egy megszervezett s kb. 60 tagú gyülekezetünk volt. Ma ebben a városban 3 gyülekezetünk s 3 csoportunk van kb. 200-as taglétszámmal. Ehhez járul még iskolánk kb. 50 tanulóval.

Sajnos nincsenek gyülekezeti helységeink. Testvéreink összegyöveleteiket eddig otthonaikban tartották, melyek természetesen túlszűfoltak. Miután 14 lelket megkereszteltünk, folytattuk útunkat.

Legközelebbi gyülekezetünk háromnapos járóföldre fekszik. Midőn átléptük Kína és Mongolia közötti határon álló óriási kőkaput, mely a lefolyt harcokra emlékeztetett, hálát adtunk Istennek, hogy az üdvüzenetet viszonylag békés időkben a legtávolabb fekvő hegyes vidékre eljuttathattuk. Djung Bu-ba érkezve megmáztuk a cédrusokkal fedett dombot. Itt van az első kínai császár, Hwang-Ti sírja, ki kb. 4000 évvel ezelőtt uralkodott.

Röviddel ezelőtt érkezett e városba egyik missziómunkásunk s reméljük, hogy legközelebbi látogatásunk alkalmával virágzó gyülekezeteket fogunk találni. — Útonálló rablóbandák megnehezítik az ide északra fekvő legközelebbi gyülekezetünk meglátogatását s így egy másik csoportot kerestünk fel, ahol egy lélek várt keresztségre.

Segítünk a szenvedőkön.

Reggel 8 óra, itt az áhitat ideje. Menjünk együtt kicsiny kezelőhelységünkbe.

Egyenkint behívjuk a betegeket a kezelőszobába. Anyja karján tizéves leányka, lába borzalmasan dagadt. A piszkos kínai kötés eltávolítása után látjuk a gennyes sebet. A lábujjak már teljesen üszkösödve, a láb elkötésének következményeként. Az anya kezét tördelve rimánkodik, hogy mentsük meg gyermeke lábát. Felvilágosítottuk az anyát, hogy segítség csak az esetben lehetséges, ha a leányka lábát soha többé el nem szorítja. Az asszony mindent megígér s váltott hideg-melegvíz kezeléssel megélnkítjük a vérkeringést. Egy hét letelte után a gyermek rendesen jár.

Második betegünk egy fiatal asszony, kinek himlős megbetegedése alkalmával nyújtottunk segítyt. Magával hozta kisfiát is s hálából néhány friss tojást adományozott.

Ezután hét éves fiúcska lép be sírva, könnyöke kétszeresre megdagadva s rajta borzalmas nyílt seb tátong. Majdnem reménytelen eset. Megigérjük anyjának, hogy megtesszük ami tőlünk telik, mire ő elmondja, hogy már szintén hallott az igaz Istenről s nem imádja többé a néma bálványokat. Hogyan lehetséges ez? Két kis fia rendszeresen látogatja iskolánkat s ők szólították fel anyjukat a szombat megszentelésére s az igaz Isten imadására.

Kedves testvéreink, sok mindenre volna szükségünk, de leginkább imáitokra, hogy minden ember számára Jézus tanubizonyosságai lehessünk.

1936 június 6.

Rövid összefoglalás a tibeti buddhizmusról.

Choni környékén úgy élünk, mintha álomországban volnánk. Minden, amit látunk és hallunk szokatlan és idegen. Egész nap halljuk a templomok harangjainak zúgását, dobok pengését, gongok és cimbalmok pengését, amihez még sokszáz szerzetes éneke járul, kik szent könyveikből énekelnek. A kolostorok folyosóin a papi ruhákba öltözött szerzetesek százai guggolnak s imáikat küldik ahhoz az Istenhez, ki nem hall. Az imacsarnok előtt szorong a nép, férfiak, nők, öregek, fiatalok, gyermekek vegyesen. Állandóan a csarnok körül ballagnak, mi alatt rózsafűzérjeiket forgatják s a buddhista szentkönyvből részleteket mormolnak. Ha a csarnokot egyszer megkerülték, mélyen meghajolnak s fejükkal a földet érintik. Mindenkitől elvárják, hogy legalább 2400-szor körüljárja a csarnokot. Minél többször annál jobb, mert ily módon betegségét s nyomorúságot kerülnek el.

Ha a családban valaki megbetegszik, az élő Buddhának, a papnak ajándékot adnak. Kérik látogatását, hogy kiűzze a gonosz szellemeket s

gyógyítsa meg a beteget. A pap mindezt a gon-
gok és cimbalmak ütése által véli elérhetőnek.
A szentkönyvből felolvas néhány szakaszt, tán-
col s következő ceremóniát végzi: Tsambából
(a tibetiek eledele) kiformalja a gonosz szellem
alakját, melyet aztán késsel darabokra vág. Ily-
módon kivégzi a gonosz szellemet, ki a beteg-
séget okozza, s a betegnek ezáltal meg kell gyó-
gyulnia. Gyakran a ceremónia alatt tartó irtóz-
tató lárma és zürzavar megöli a beteget.

A közönséges tibeti egész életében sosem
fürdik s teste végül a piszoktól olyan fekete,
mint egy kormos fazék. Télen-nyáron egyazon
ruhában járnak. A férfiak öveiken késeket hor-
danak, melyek védelmül és evőeszközül szol-
gálnak. Étkezés előtt nagy darab vaját oldanak
fel forró teában. Majd húst és tsambát esznek.
Sokat isznak. A húst nyersen élvezik. Mindeze-
ket látva buzgalmunk mindjobban éled, hogy
megszabadíthassuk ezeket az embereket rette-
netes szokásaiktól.

1936 június 13.

Isten műve Chinghaiban.

Chinghai tartomány lakóinak száma más-
félmillió. Nagyrészüik tibeti, a többiek kínaiak,
mohamedánok, mongolok és egyéb törzsek le-
származottjai. Gondolhatjuk, hogy mily nehéz a
munka a különböző törzsek között. De hálásak
vagyunk az Úrnak, aki a lehetetlent lehetővé
teszi s az evangélium minden nyelv és nép szá-
mára hozzáférhetővé vált. Ezért hitben bátran
haladunk előre, hogy Krisztus ereje és kegyelme
által nagy eredményeket érjünk el.

Három évvel ezelőtt Chinghai fővárosában
Siningben kezdtük meg munkánkat s öt lelket
keresztelhetünk meg, kikkel megalapítottuk
első gyülekezetünket. A továbbiakban közölt
tények bizonyítékai a nekünk kínálkozó alkalmak-
nak s egyúttal ezen terület nagy szükség-
letét tárják elének.

Egy helyen megkezdtük előadásainkat s
egyik testvérünk meghívta szomszédját gyüle-
kezetünkbe. Az illető kijelentette, hogy csak
havi 10 dollár ellenében hajlandó előadásainkat
hallgatni, egy centtel sem olcsóbbért. Testvérünk
nem csüggedett, újból- és újból meghívta az
illetőt, aki a Szentlélek munkája által röviddel
azután megtért, úgyszintén mindkét fia, kik
azóta hűséges, buzgó testvéreink.

A mohamedán falu előjárója megengedte,
hogy területén iskolát nyissunk. Másutt kápol-
nák céljaira felajánlják templomaik területét.
Egy befolyásos tibeti férfi, tanító és templom-
előjáró, gyakran meglátogat s kér, hogy küldjünk
ki munkásokat Tibetbe. Teljes támogatását
ígérte meg. Az illető azelőtt Schensiben kerü-
leti gondnok volt, kitűnően bírja a kínai nyel-
vet. Szereti irodalmunkat.

Isten alkalmat nyújt nekünk, hogy művét
gyorsan befejezzük. Minden népet és nyelvet

elérhetünk üzenetünk által. Rajtunk múlik,
hogy előrenyomuljunk. — Tegyetek meg min-
dent, hogy elvihessük az üdv üzenetét Chinghai
várakozó pogányainak.

1936 június 20.

Ázsia szívében.

Négy évvel ezelőtt kezdtük meg munkán-
kat Kína északnyugati részében, ahol még
akkor vasutvonal nem létezett s csak 150 km.
hosszuságban elég rossz autótút. Ez a terület
oly nagy, mint az Egyesült-Államok egyharmad
része s 26 millió lakósa van. Tervbe vették
az autótutak kiépítését.

Az út Lanchowból Suchowba hátsalovon
18 napot venne igénybe. Mi az autóbustársas-
ság egyik kocsijára szálltunk. Itt persze nin-
csenek ülőhelyek, hanem csomagjainkat elhe-
lyezve azok tetejére ültünk s az autó oldalába
kapaszkodtunk, hogy a borzalmas hepehupás
utat épségben megtehessek. Az út viszontagságai
leírhatatlanok s állandóan az a veszély fenye-
getett, hogy autónk a keskeny hegyi út köveibe
és göröngyeibe beakadva, lezuhan a mélységbe.
Mikor a síkságot elértük, hálát adtunk Istennek,
hogy életünket megőrizte. Gumidefekt miatt
megállottunk s a benszülöttek bámész serege
vett körül, kik még soha fehér embert s autót
nem láttak. Egyszerre egy öreg ember törtet
felénk. „Beteg vagyok“ mondja, s egész teste
tele sebekkel; azzal vigasztaljuk, hogy Suchow-
ban kezelőhelységet nyitunk, ahol szívesen lát-
juk. Szétosztjuk közöttük iratainkat s tovább
megyünk.

Öt keserves nap után elérjük Suchowot.
Üres agyagkunyhót találunk, melynek nincs
fedele, ablakai papírból, padlója az anyaföld.
S ez a város legjobb lakóháza. Munkásaink
rövidesen berendezkednek s megkezdik mun-
kájukat az inségesek érdekében. Így veszi kez-
detét egy-egy újabb terület munkabavétele. Meg-
váltónk közeli eljövetelebe vetett hit képezi
sokak reménységét.

1936 június 27.

**A gyülekezetek vezetőit felkérjük, hogy
röviden összefoglalva ismertessék a közölt
12 missziócikk anyagát.**

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták
negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkesztő: Gyarmati Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 24 fillér.

Advent nyomda Budapest.